

Illustratie vrij naar Otto Dix' Portret van journalist Sylvia von Harden, 1926

JEANNE PRISSE

Jeanne Prisser bericht over wat zich afspeelt in de voorhoede van de beeldende kunst. Deze week: Limbo- en Netflixkunst.

Amsterdam, 27 oktober

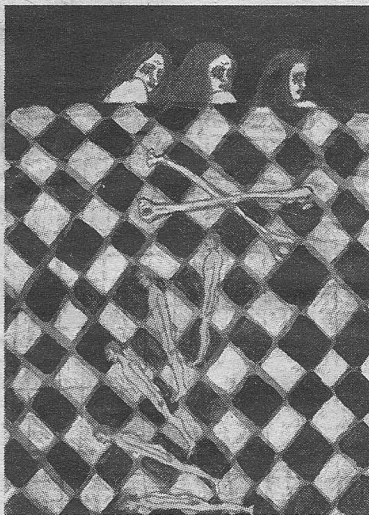
Soms wilde ik dat ik een Limburgse was: joyeuzer, kosmopolitischer, van nature opgewekt door dat gemiddelde klimaat van 2 graden warmer. Ik zou donker bier bestellen op zo'n zangerig zeurtoontje en mijn kleding zou ik bij Kiki Niesten betrekken. Maar ja, verkeerde provincie. *Vaëtte pâech*.

In de Amsterdamse kunstruimte FramerFramed, las ik over de kunstenaarsgroep 'Amsterdamse Limburgers', in het leven geroepen door de Stedelijk Museum-directeur Willem Sandberg (immer joyeus met vlinderdasje) en de Heerlense burgemeester Marcel van Grunsvan. Tussen 1950 en '60 maakten die samen meerdere tentoonstellingen op het Heerlense stadhuis. Waar is de tijd dat burgemeesters tentoonstellingen konden organiseren in plaats van testosterongevulde inspraakavonden? Enfin.

Dit historische feit (en dat de Limburgse mijnen vijftig jaar geleden werden gesloten) is de kapstok waaraan curator Lene ter Haar nu de presentatie *Koempels* ophangt, een expositie met hedendaagse 'Limburgse' kunst. Gelardeerd dus met wat historisch materiaal, wat best een onsje meer had mogen zijn. Ik kreeg de indruk dat er weken archiefonderzoek was gedaan en toen moest het uiteindelijk in één vitrinekastje passen.

Maar dan de kunst. Die nieuwe Limburgers bleken net zo samenge-raapt als de oude, maar daarom niet minder interessant. Ik zocht een verband: een zekere losheid, liederlijkheid, laveloosheid misschien? De late uurtjes op de kermis, als de werkelijkheid vloeibaar wordt? De beelden van Bas de Wit, van zombie-achtige dansende wegwerkers, doen het vast goed op dat tijdstip.

Maar vooral: wat was ik blij weer eens werk te zien van Rik Meijers. In de jaren negentig en nul kwam ik hem vaak tegen, deze met flessen-

Rik Meijers, *Van de plaats die de wereld is*. Foto Marlise Steeman

bodems en kroonkurken strooiende collageschilder. De heiligen, verlichten, dwazen en zieners in zijn werk - ik kreeg er nooit genoeg van. Nu hing er een ensemble van tekeningen genaamd *From the place that the world is*, en in een carnavaleske omgeving kwamen daar voorbij: snui-vers, poseurs, aapjes aan een ketting en meisjes aan de vreemde middelen. Mooi in het vlak gezet, hard van kleur. Het was vreemd en onguur in deze tussenwereld, maar toch ook vertrouwd en bijna gezellig - een beetje zoals in een grootstedelijke nachtbus.

'Transitie als traditie' noemde de curator het, een uitstekende slogan voor Limburg. Of voor Europa, *for that matter*. Het sprak me meer aan dan mijn *deux-pièces* doet vermoeden. Op de pont terug oefende ik alvast op mijn accent.

